

Zpravodaj GO

Téma: Nějak se to zvrtilo...

Úvodník: Sjezdovky

Milí studenti a profesori,

původně jsme chtěli vyjít prvního dubna, být takový hloupý aprílový vtip, ale nějak to nevyšlo. A tak tu jsme o pár dní později, s články, které měl původně spojovat motiv vítězství. Když jsem si je přečetla, bylo mi nad slunce jasné, že by výstižnějším tématem bylo „nějak se to zvrtilo“. Takový nadpis vlastně splňuje i obecnou charakteristiku posledního měsíce.

Pamatuji si, jak nám někdy v listopadu televizní hlasatelka pyšně oznamovala, že by březen měl být netradičně horký. Vysnila jsem si, že začnu od prvního března každý den chodit běhat, když už nebude ta zima, a získám zpět svoji loňskou kondici. Nakonec napadlo na Velikonoce víc sněhu než na Vánoce. Spousta lidí odjela na hory, aby si zaspotovali. Já taky, tedy skoro: byla jsem v severních Čechách na kopci, který významně převyšoval nedaleké koupaliště, a každý den v šest ráno jsem pružně vyskočila k oknu, abych viděla tu zatracenou vánici, a zase si lehla zpátky. To se taky počítá, ne?

Meteorologové se do místní předpovědi dokonce strefili: na zemi vážně ležel sníh, z nebe přšela břečka, vítr souseďům přemístil plot. Hlavy pomazané tvrdily, že na Liberecko padne hustá mlha, ale ne... on to totiž byl krásně žlutý smog. Na rozdíl od televizních rosníček pro vás mám jednu tutovou předpověď: zítra v noci bude tma.

Další věcí, jež se nezřízeně zvrtila, je náš školní časopis. Nejenže jsme číslo leden-únor vydali posledního února v pátek po páté hodině tak, aby v podnělí už nikde nebylo, ale ještě pořád není na našich stránkách. Důvod je vcelku prostý: zapoměla jsem přístupové heslo. Možná si řeknete, že jsem si na e-mail měla nechat poslat nové. No, to se taky stalo... jen mi zatím nepřišlo. Vidím to tedy tak, že brzy založíme nové stránky. Možná i seženu hezký layout... až nasněží a uschne.

Na viděnou v květnu na sjezdovkách
Tereza Ottová, 6. E

Obsah

Úvodník	1
Recenze: Padesát odstínů šedi	1
Rozhovor s profesorem:	
Mgr. Tereza Částková	2
Anketa: Velikonoční průzkum	2
Povídka na pokračování:	
Úvod do zombieologie, díl IV.	3
Zajímavosti	4
Kdybyste se nudili	4

Recenze: Padesát odstínů šedi

Žánr: Drama / Romantický

Režie: Sam Taylor-Johnson

Hrají: Jamie Dornan, Dakota Johnson, Jennifer Ehle, Rita Ora

Nedávno do kin přišel film, na který asi nikdo dlouho nezapomene.

Studentka Anastasia je nevýrazná šedá myš, přesný opak Christiana Greye, mladého a úspěšného podnikatele. Poznávají se, když s ním má Ana udělat rozhovor, a i přes Christianovo nepřilíhající příjemné chování je z něho Ana naprosto unešená. On také nezapře, že k Aně chová nějaké city, když se jí pokouší pomoci při jakékoliv příležitosti. I přes jeho varování,

že jeho styl vztahů není normální, se do všeho vrhnou po hlavě a on ji postupně seznamuje se svým neobvyklým tajemstvím, které Anastasii odhalí úplně nový svět. Obětuje všechna svá dosavadní přesvědčení kvůli Christianovi, nebo ne?

Podle mého názoru první chybou bylo obsazení herců. Christian měl být podle filmu naprosto neodolatelný, což Jamie Dornan není. Na tom se jistě shodne celá generace, pro kterou byl tento film určen. Pokud lze říci, že měla knížka nějaký děj, film ho skoro postrádal,

ale o příběh – jak se zdá – ani tak moc nešlo. Nutno podotknout, že je celá ta myšlenka trochu nereálná: zkuste ve svém okolí najít nějakou Anastasii Steelovou, 20letou pannu bez zkušeností, se starým autem a nefunkčním notebookem. Pravda ale je, že ten film možná má být tak trochu pohádka... pohádka po desáté večer. Každopádně, pokud nic jiného, mělo Padesát odstínů šedi hezký soundtrack.

Klára Feltlová, 6. F

Rozhovor s profesorem: Mgr. Tereza Částková

1) Co považujete za své největší životní vítězství?
Pro mě je to pořád ještě fakt, že se mi povedlo dodělat vysokou školu. Na pedág jsem nastoupila až pár let po maturitě a během studia jsem pracovala, takže to obzvlášť ke konci byl docela mazec.

2) Jste soutěživý typ?

Soutěživý typ jsem, ale myslím, že ne zas tak moc. Když prohrajú ve sportu, tak mi to žily netrhá, i když vyhrát je samozřejmě lepší. Ovšem prohry ve společenských hrách nesu těžce.

3) Vyhrála jste někdy něco, o co jste ani trochu nestála?

Vyhrála, jednou na plese v tombole, a stálo to opravdu za to.

4) Jak se motivujete k lepším výkonům, ať už v práci nebo kdekoliv jinde?

K lepším výkonům se motivuju čím dál tím hůř, za vítězství už teď považuju, když se k nějakému výkonu vůbec vybičuju. Ale tak snažím se.

6) Měla jste někdy v poslední době radost z nějakého sportovního vítězství, ať už vašeho či jiných?

Tak určitě ano. :-) Radost jsem měla,

když jsme se Standou vyhráli v lednu školní beachvolej-balový turnaj. A pak taky ráda koukám na biatlon a na atletiku, takže třeba teď biatlonové MS byla velká paráda, nemluvě o ME v atletice, které bylo na začátku března v Praze. Byla jsem tam celý víkend a na tu atmosféru ještě dlouho nezapomenu.

7) Na druhou stranu, vzpomínáte do teď na nějakou svou prohru?

Nevzpomínám, což neznamená, že by prohry nebyly, ale že jsem je z hlavy úspěšně vytěsnila.

8) Co je Vás životní cíl?

Životní cíl, to mi zní hrozně vznešeně. Myslím, že čím víc si člověk něco plánuje, tím větší je pravděpodobnost, že mu to nevyjde, takže žádné velké plány nespřádám a cíle si nekladu. Povedlo se mi zatím splnit si v životě to, co jsem chtěla a co jsem mohla sama ovlivnit, za to jsem moc ráda, a u ostatních věcí už jsem teď tak nějak spíš zvědavá, jak dopadnou.

Eliška Šafránková a Klára Feltlová, 6. F

Anketa: Velikonoční průzkum

Zeptal jsem se desíti koledujících chlapců a desíti dívek z Gymnázia Opatov na otázky s velikonoční tematikou. Schválně, kdo si asi Velikonoce užívá více?

CHLAPCI

Máte vlastnoručně upletenou, nebo kupovanou pomlázku?

UPLETENOU: 3

KUPOVANOU: 7

Koledujete rád?

ANO: 10

NE: 0

Dal jste si i velikonoční štamprličku?

ANO: 8

NE: 2

Polila vás někdy některá dívka po poledni vodou?

ANO: 6

NE: 4

DÍVKY

Připravovali jste velikonoční vajíčka?

ANO: 8

NE: 2

Byla to spíše povinnost nebo zábava?

POVINNOST: 6

ZÁBAVA: 2

Našlehal vám letos někdo?

ANO: 10

NE: 0

Rozdávali jste vajíčka nebo sladkosti?

SLADKOSTI: 3

VAJÍČKA: 2

OBOJE: 5

Z těchto odpovědí lze vyčíst, že velikonoční svátky si užívají spíše kluci. Já sám jsem byl také koledovat a uznávám, že některým dívkám musí připadat tato tradice neférová.

Povídka na pokračování: Úvod do zombieologie, IV. díl

„Pust', bestie mrňavá, pust!' řval jsem jako šílený, když mi jedna zrzavá dívka, pokud se to ještě tak dalo nazvat, chytla dřevěné ukazovátko a odmítala ho pustit. Nakonec ho přelomila. Vztekla jsem po ní hodil i půlku, co mi zůstala v ruce.
„No tak si ho sežer.“

Ať jsme s Fialkou kolem sebe mlátili sebevíc, nebylo pochyb o tom, že se počty zombie v učebně chemie, kam jsme se uchýlili, zvyšují. Brzy na ně nebudeme stačit. I tak jsme se ale nevzdávali.

Ve třídě se s námi shromáždilo přibližně šedesát studentů, kteří se krčili a strachy objímali pod lavicemi. Kde byl zbytek, to jsem netušil. Napadlo mě, že je mám možná se vši tou nezdravě zelenou kůží a chybějícími částmi těla před sebou. To nebyla moc pozitivní myšlenka.

„Zablokujeme dveře!“ zavelela studentka, která se jako jedna z mála vydala do boje se zombiky s námi.

Okradli jsme pět studentů o jejich skryš a tlačili jsme zombie zpátky ke dveřím. Fialka využil pravítka, jelikož ukazovátko vzalo při mém souboji za své, a vši silou bil ty zrudičky po dutých hlavách. Vydával přitom válečný pokřik jako celé stádo indiánů a přísahal bych, že některé zombie ustupovaly spíš před tím jeho hulákáním než díky tlaku lavic. Nakonec se nám s oslizlými obličejí bůhví od čeho podařilo přesunout dvě lavice ke dveřím.

„Přes to nepřelezou, ne?“ oslovil mě jeden student bojácně.

„Jak to mám vědět? Vypadám, že jsem tohle už někdy viděl?“ vyhekl jsem.

„No, vy vypadáte v pondělí ráno dost podobně...“

Můj pohled by v tu chvíli spálil na troud stádečko poníků.

Chvíli se zdálo, že lavice skutečně drží bezmozkovce dál od nás. Tupě do lavic naráželi, vrhali se na ně, ale dařilo se nám je odstrkovat a zůstat v bezpečí. Studenti vylézali zpoza lavic. Zdálo se, že i když jsme tu uvěznění, naše životy jsou, prozatím, ušetřeny.

Pak se náhle zombie úplně stáhly. Pryč ode dveří,

pryč z dohledu. Nálada v místnosti se zlepšovala, ale já tušil problém. Jakmile se studenti až příliš utiší, tak kujou pikle.

„Oni se vrátí,“ sykl jsem tiše na Fialku, když jsem došel za ním k oknu. Hleděl z něj ven, na ulici, nebývale tiše. Kývl.

„A bude jich víc, kolego, bude jich víc,“ odpověděl mi po chvíli. Věděl jsem, že jde do tuhého. Zatím se nám zombie dařilo jenom zranit, ale žádnou skutečně zlikvidovat. Až se vrátí, a ony se vrátí, je možné, že to pro nás bude konečná.

Věřil jsem, že najdou, byť náhodou, nějaký způsob, jak lavice překonat. A my jim v tom nezabráníme. Pohlédl jsem na studenty různého věku, od primánů po oktávu, jak se snaží nemyslet na nejhorší. Někteří mají všechny svoje kamarády tam venku. Vchod do školy byl zablokovaný a tak bylo možné, že jsme jediní dosud neproměnění.

Z myšlenek mě vyrušily dvě věci: skučení a že Fialka někam zmizel.

Měl jsem pravdu. Ty bestie se systematicky po vícero vrhaly na lavice. Začal jsem je s dalšími studenty odstrkovat, ale neměli jsme šanci je zvládnout všechny, aniž by někoho pokousaly. Barikáda povolovala. Studenti řvali a já se začínal smířovat s tím, že zemřu jako ochránce mladých a nevinných duší studentů. No, mohlo to být horší. Popadl jsem ten pitomý kahan, připraven mlátit a mrzačit. V tom se ozval výbuch. Z vedlejší laboratoře vyšel Fialka.

V ruce nesl cosi připomínající pochodeň se zeleným plamenem na vrchu. Brýle měl zakouřený, vlasy mírně ohořelé a obočí téměř fuč. Chtěl jsem ho seřvat na dvě doby, co dělá, když my tu bojujeme o život, ale pak jsem si toho všiml. Zombie se při pohledu na oheň krčily a kvílely. Podíval jsem se na toho magora a rázem se zrodil šílený, sebevražedný a naprosto idiotský nápad.

Jak já v tu chvíli miloval chemii.

Eliška Šafránková, 6. F

Zajímavosti aneb Co možná nevíte

Socha George Washingtona na Trafalgarském náměstí v Londýně stojí na půdě dovezené ze Spojených států, poněvadž Washington prohlásil, že již nikdy nohou neohodlá vkročit na britské území.

Newyorská policie má svůj okrsek i v zámořských městech jako jsou Londýn, Lyon a Tel Aviv.

Čínské sušenky pro štěstí, které obsahují papírek s přáním, vlastně nejsou čínské... poprvé byly vyrobeny v 19. století v San Franciscu.

Čínský chrám v neděli navštíví více věřících, než křesťanské kostely v celé Evropě.

V Grónsku vystoupá teplota nad bod mrazu pouze několikrát za rok, a to jedině v červenci.

volně přeloženo angličtiny, různých webových stránek

Kdybyste se nudili...

	9	5			4		7	1
				7		6		
	6		2					8
4	1	9						
	7						3	
						7	1	9
3					5		8	
		1		6				
9	2		8			4	6	

	8	3		2		4		
5			1			6		
	6			8	9			
	1					2		
3		2				5		8
		5					6	
			8	1			5	
		6			3			2
		8		5		7	1	

Na tomto čísle se podíleli:

Klára Feltlová

Ondřej Knor

Tereza Ottová

Eliška Šafránková

grafická úprava a korektura: Tereza Ottová

Rádi bychom též poděkovali paní profesorce Věře Dittrichové, která byla tak hodná, že si našla chvíli na konzultaci závěrečné podoby magazínu. Moc si toho vážíme.

Až budete tento časopis likvidovat, vyhodte jej prosím do tříděného odpadu. Děkujeme.

